

Корінна А.В.

студентка,

Науковий керівник: Пивоварська К.С.

кандидат філософських наук,

Полтавський юридичний коледж

Національного юридичного університету

імені Ярослава Мудрого

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ФІЛОСОФІЇ

Актуальність даної проблематики пов'язана з тим, що сучасний розвиток української філософії знайшов своє повноцінне втілення та відображення відносно нещодавно, з 24 серпня 1991 року, тобто з часів здобуття Україною незалежності. Проте підвалини для цього були покладені ще з 60-х років ХХ століття, коли склалися досить сприятливі умови для розвитку філософської науки. Утверджувалося кардинально нове бачення філософії, закликали по новому осмислювати певні положення із західноєвропейської філософії. З'являлося широке коло людей, які були зацікавлені в розвитку філософської думки на теренах України, зокрема серед яких були: В.С. Горський, Д.Х. Острянин, М.В. Нічик та інші.

Дійсно, лише тоді, з огляду на вже зниклі соціалістичні та матеріалістичні тенденції та напрямки, з'явилась реальна та об'єктивна можливість сучасного дослідження існуючих напрямків філософської думки в нашій державі. Як влучно з цього приводу констатує С. Йосипенко, «у перебігу еволюції радянського періоду історія національної філософії звільняється від необхідності орієнтуватися на філософські «синтези світового значіння» чи «професійну філософію», й відбувається перехід до розуміння філософії як здобутку і необхідного елемента цілої європейської цивілізації до розуміння філософії як елемента окремої національної культури, в якій цей елемент посідає властиве окремій національній культурі місце, що, у свою чергу, забезпечує неповторність національних філософій» [2, с. 33].

На сьогоднішній день, слід вести мову про те, що сучасний розвиток української філософії не залишається поза увагою як світової, так і європейської наукової спільноти, зважаючи на те, що існуючий філософський досвід нашої держави, як і будь-якої іншої, є унікальним та неповторним, й відповідно, потребує свого належного розгляду та узагальнення.

Сучасний етап філософської думки в нашій державі відображає дві характерні та логічні світові тенденції: глобалізація і загострення проблем національної ідентичності. Так, у межах першої тенденції, українська філософсько-етична думка, на думку А.О. Стасевської, має наразі мало досліджений потенціал для вагомого внеску у світову філософію [3, с. 30]. У межах тенденції загострення проблем національної ідентичності, слід констатувати, що для сучасної української філософської думки є важливим не тільки систематизувати та плідно розвивати вже існуючі філософські здобутки, а й найефективніше та завзятіше працювати над перспективними шляхами свого розвитку.

З огляду на зазначене, варто, на нашу думку, окремо зупинитись на досить важливій та сучасній проблемі нашого суспільства та розвитку філософської думки в нашій державі загалом – проблемі духовної кризи, яка, у свою чергу, характеризується безпосереднім зверненням до вітчизняної історії, та до минулих, радянських філософських здобутків.

Так само, слід констатувати й про одну із центральних проблем сучасної філософії, яка, як й інші гуманітарні науки, пов'язана із повною відсутністю розвиненої та сучасної наукової термінології, тобто проблемою належного методологічного та інформаційного забезпечення.

Слід так само відзначити, що за умов сьогодення, коли технічний прогрес сприймається як явище цілком логічне та поступове для сучасного світового суспільства, значна частина українського населення, зокрема і вчених-філософів, залишається в невіданні щодо сучасних організаційних і технічних основ цих нововведень, що є, на нашу думку, суттєвим недоліком. Адже філософія, як й інші науки в нашій державі, повинна поступово вбирати у себе найкращі здобутки сучасності, зокрема і ті, що стосуються основ сучасного науково-технічного прогресу. У даному аспекті, варто констатувати, що на даний час проблеми технічного розвитку та його втілення у філософії сучасні західні філософи розглядають системно, у складному й розмаїтому контексті, із позицій антропології, валеології, екології, етики, соціології, права, теології тощо. Й обумовлюється це тим, що на новітній стадії свого розвитку, техніка скерована не тільки на полегшення фізичної й інтелектуальної праці, а й на виконання культурних, комунікативних і багатьох інших важливих функцій [4, с. 159].

Тобто філософію у нашій країні потрібно більш глибоко інтегрувати в інші сфери науково технічного прогресу. Наша країна повинна забезпечувати різні засоби задля розвитку та розквіту філософії, та стимулювати філософів для розробки нових концепцій та виведення української філософії на новий європейський рівень. Філософія є важливим аспектом розвитку інших наук. Тому, прогрес її забезпечить розквіт в інших сферах суспільного життя українського народу.

Як стверджує В. Кебуладзе, розвиток сучасної філософської думки в Україні пов'язаний з діяльністю неформальних об'єднань учених, які не протиставляють себе офіційній системі, але намагаються взаємодіяти з нею і впливати на її демократизацію, сприяючи її перетворенням у напрямі світових стандартів організації наукового життя [1, с. 12].

Тому можемо зробити висновок, що українська філософська думка почала розвиватися відносно нещодавно. Для її розвитку та вдосконалення потрібно приділяти багато уваги, бо наразі існує багато проблем, які потрібно вирішувати. Українську філософію потрібно розвивати з огляду на потреби людства та умови світової глобалізації. Потрібно плідно та ефективно працювати над існуючими на сьогодні перспективними шляхами свого розвитку з огляду на вже пройдений історичний філософський шлях. Наразі існує важлива проблема вдосконалення та створення сучасного методологічного та інформаційного забезпечення, виводити сучасні філософські узагальнення та створювати відповідну термінологію. Поступово втілювати в реалії здобутки сучасного науково-технічного прогресу. Розвиток

філософії має важливе значення для державотворення країни та різних сфер суспільного і наукового життя.

Список використаних джерел:

1. Кебуладзе В. Інституційні аспекти трансформації філософського знання в пострадянській Україні / В. Кебуладзе // Філософська думка. – 2011. – № 6. – С. 5-12.
2. Йосипенко С. Історія філософії України у ХХ столітті: віднайдення предмета чи винайдення дисципліни? / С. Йосипенко // Філософська думка. – 2013. – № 1. – С. 26-36.
3. Стасевська О. А. Етична складова української філософської думки: історична специфіка та сучасний стан/ О. А. Стасевська // Вісник Національного університету «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого». Серія: Філософія, філософія права, політологія, соціологія. – 2015. – № 2. – С. 29-45.
4. Чурсінова О. Ю. Техніка й технічний прогрес у концепціях сучасних українських філософів / О. Ю. Чурсінова // Актуальні проблеми філософії та соціології. – 2015. – Вип. 6. – С. 159-162.

Красніцька Г.М.

кандидат історичних наук, доцент,

Вінницький торговельно-економічний інститут

Київського національного торговельно-економічного університету

ІСТОРІЯ ВИНІКНЕННЯ ЕТИКЕТУ

Упродовж століть людство виробило прийнятні форми співіснування, які базувалися на правилах і традиціях кожного народу, а також були зумовлені особливостями національної історії, ментальності, політичного устрою країни. Населення прагнуло толерантно, безшумно та уміло поводити себе в умовах сьогодення.

Суспільство з давніх-давен виробило правила поведінки. Насамперед «Біблія» та народна мудрість вчили, що і як треба робити, тобто дотримуватися вимог етикету. Вивченням етикету займалися різні вчені у своїх працях, зокрема такі як: Браим М. Н., Р. Винницький, С. Богдан, А. П. Скрипник, Лукашевич М. П., Малахов В. А. та інші. Проте питання етикету ще не зовсім вивчене.

Головною метою статті є визначення сутності поняття етикету суспільства та його вплив на діяльність людини.

Тема становлення та розвитку етикету багатогранна та актуальна. Етикет – слово французького походження. Цей термін має своє походження ще з давніх часів. На одному з пишних і вишуканих прийомів у короля Людовика XIV гостям вручали картки з переліком деяких потрібних від них правил поведінки. Від французької назви карток – «етикеток» і відбулося слово «етикет», що увійшло згодом до мов багатьох країн. Поняття «етикет» включає форму, манеру поведінки, правила чемності і ввічливості, прийняті в тому суспільстві, де живе кожний з нас [1].

Значна частина правил етикету прийшла до нас з минулого, і навіть із стародавнього світу. Даремні і незначні правила, відсівалися у міру історичного